

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce: **I. L.**, st. příslušnost Ukrajina, t. č. v X, zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Praha 6 – Dejvice, Šlejnická 1547/13, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.9.2017 č. j. OAM-97/LE-VL11-VL16-2017,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

Proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, v níž namítal, že správní orgán nesprávně vyhodnotil jeho situaci, pokud jde o udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Posouzení této otázky žalovaným je zcela nedostatečné. Zdůraznil, že v průběhu správního řízení uvedl, že do České republiky přicestoval přibližně před 20 lety a od té doby zde nepřetržitě pobývá. Ačkoliv je tedy nasnadě závěr o tom, že nejdůležitějším prvkem v posouzení individuality jeho azylového příběhu je právě dlouhodobost pobytu na území České republiky, a tudíž i vytvoření vazeb k České republice a odpadnutí vazeb k jeho domovskému státu, žalovaný se při vyhodnocení otázky udělení či neudělení

humanitárního azylu právě těmito hlediskům nevěnoval. Jelikož žalovaný zcela opomenul vyhodnotit klíčové kritérium jeho pobytové historie na území České

republiky, tedy dlouhodobost pobytu v České republice a vázanost na území a prostředí země jeho nynějšího pobytu, trpí pak úvaha o neudělení humanitárního azylu zásadní vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou napadené rozhodnutí nemůže obstát.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Dle jeho názoru napadené rozhodnutí v otázce § 14 bylo dostatečné a kvalifikované. Žalovaný odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 5 Azs 47/2003-48 a připomenul, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. V posuzované věci však nebyly splněny důvody k udělení humanitárního azylu. Žalovaný citoval z judikatury Nejvyššího správního soudu, z níž je dle jeho názoru zřejmé, že za důvod hodný zvláštního zřetele, nelze považovat skutečnost, že žadatel v České republice pobývá dlouhou dobu a vytvořil si vázanost na Českou republiku. Snaha o legalizaci pobytu není důvodem k udělení azylu. Žalovaný má za to, že napadené rozhodnutí je ve vztahu k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu tvrzeným žalobcem v průběhu správního řízení odůvodněno v dostatečném rozsahu, rozhodnutí je dostatečně individualizováno, k závěrům obsaženým v rozhodnutí dospěl žalovaný na základě logických, objektivně podložených úvah, jež v odůvodnění odpovídajícím způsobem rozvedl. Rozhodnutí je přezkoumatelné, zákonné a věcně správné a netrpí vytýkanými vadami.

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Soud přitom postupoval podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí ze dne 12.6.2017. Jednalo se o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v pohovoru k této žádosti žalobce uvedl, že je státním občanem Ukrajiny, ukrajinské národnosti, je svobodný, bezdětný, bez politického přesvědčení a náboženského vyznání. Naposledy žil na Ukrajině ve Lvovské oblasti. Do České republiky přicestoval asi před 20 lety, nikdy mu nebylo uděleno vízum ani povolení k pobytu v jiných státech EU. V průběhu pobytu v České republice bylo třikrát rozhodnuto o jeho správním vyhoštění, naposledy 6.6.2016. Správní vyhoštění nerespektoval. V České republice ani v Evropské unii nemá žádné rodinné vazby a není v kontaktu ani s nikým na Ukrajině. Svou vlast se rozhodl definitivně opustit proto, že tam neměl co dělat, rodiče mu zemřeli a sestry mají své děti. Na Ukrajině by neměl za co žít. Ve své vlasti nikdy neměl žádné problémy se státními orgány, ani problémy z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k nějaké sociální skupině či z důvodu zastávání určitých politických názorů. V případě návratu na Ukrajinu se obává toho, že nebude mít za co žít.

Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu o dodržování lidských práv na Ukrajině, konkrétně Informace OAMP: situace v zemi – politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 24.7.2017, Výroční zpráva Amnesty International 2017 Ukrajina ze dne 22.2.2017, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva (UNHCR), Zprávy o stavu lidských práv na Ukrajině za období od 16.2. do 15.5.2017

ze dne 13.6.2017, Zprávy Freedom House – Svoboda ve světě – Ukrajina, leden 2017, ze dne 22.3.2017, Informace MZV ČR č. j. 103518/2016-LPTP ze dne 3.6.2016 a Výroční zpráva Human Rights Watch ze dne 12.1.2017. Dále spisový materiál ohledně první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8.4.2001. První řízení bylo vedené pod č. j. OAM-3142/VL-11-2011. Toto řízení bylo rozhodnutím ze dne 15.1.2002 zastaveno v souladu s ust. § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, neboť žalobce se opakovaně nedostavoval k pohovoru a neposkytoval informace ke spolehlivému zjištění stavu věci. Rozhodnutí nabylo právní moci 19.3.2002 a žalobce proti němu nepodal žádný opravný prostředek. Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce 4.3.2008, řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-211/VL-07-2008, přičemž rozhodnutím ze dne 11.3.2008 byla žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Rozhodnutí nabylo právní moci 18.3.2008. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Soud rozsudkem č. j. 64Az 22/2008-20 ze dne 22.2.2010, který nabyl právní moci 16.3.2010 žalobu zamítl.

Dne 3.8.2017 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí výše uvedenými, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobů jejich využití. S podklady pro rozhodnutí se žalobce nechtěl seznámit, nenavrl jejich doplnění a ke zdrojům informací a způsobu jejich využití se vyjádřit nechtěl.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzenými důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou zejména ekonomické důvody s tím, že žalobce uvedl, že by neměl z čeho na Ukrajině žít, a dále legalizace jeho dalšího pobytu na území České republiky, neboť žalobce konstatoval, že si zde již zvykl a všechny známé má tady.

Žalovaný v posuzované věci dospěl k závěru, že žalobce v žádosti uvádí i jiné důvody, než v předchozích žádostech podaných v letech 2001 a 2008 a navíc došlo k výrazným změnám v politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině, a proto rozhodl o pokračování řízení v intencích ust. § 11a odst. 2 zákona o azylu.

Soud předně konstatuje, že žalobní námitky žalobce směřují proti neudělení humanitárního azylu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu, podle něhož jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Soud dospěl k závěru, že žalovaný měl dostatek podkladů včetně informací od samotného žalobce pro případné rozhodnutí o důvodnosti postupu ve smyslu § 14 zákona o azylu. S těmito podklady se v rámci své úvahy náležitě vypořádal, když otázku udělení humanitárního azylu hodnotil komplexně s přihlédnutím k rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobce a v rámci správního uvážení nevybočil z mezí stanovených zákonem. Soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 8/2004-55, v němž se Nejvyšší správní soud vyjádřil k otázce udělování humanitárního azylu a uvedl, že mezi obvyklé důvody udělování humanitárního azylu lze zařadit např. udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým, či zvláště těžce nemocným nebo osobám přicházejícím z oblasti postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory, konec citace. Pokud jde o otázku přezkoumávání rozhodnutí týkající se humanitárního azylu, Nejvyšší správní soud např. v rozhodnutí č. j. 5 Azs 47/2003-48 vyslovil závěr, že azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu.

Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry, konec citace. Dospěl-li žalovaný i odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu k závěru, že za důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu nelze považovat skutečnost, že žalobce v České republice pobývá dlouhou dobu a vytvořil si vázanost na Českou republiku a že snaha o legalizaci pobytu není důvodem k udělení azylu, nelze mu dle názoru soudu nic vytknout. Soud tak nesouhlasí s námitkou nedostatečného zjištění věci v souvislosti s neudělením humanitárního azylu a názorem žalobce, že rozhodnutí žalovaného je v tomto směru nepřezkoumatelné.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 30.11.2017

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně